

Chài

- Tam Tang -

Note:

Chúa Nhật tôi hay lái xe về chỗ bố mẹ tôi cư ngụ, nơi đó có đông người Việt sinh sống hơn! Bố tôi quen một số người mới qua (5 năm trở lại) theo diện HO! Họ hay tới nhà bố tôi chơi, ăn uống và kể chuyện đời. Trong đó có những chuyện về đời lính) Tôi rất thích nghe những mẩu chuyện vui buồn này của họ, và nhiều khi viết lại và đăng lên đây để chia sẻ với các bạn !

Trong thâm tâm tôi, những người xứng đáng nhất để được định cư tại Mỹ này chính là những người đi theo diện HO này ! Họ đã chiến đấu khi xưa, bị bỏ rơi không thương tiếc! Và sau cuộc chiến 75, họ bị tù đầy bao năm trong ngục tù CS! Hầu hết thì rất nghèo làm gì có tiền đi vượt biên như những người khác ! Họ là kẻ ngậm đắng nuốt cay suốt gần hai chục năm nay!! Tôi rất khâm phục họ !

Có những kẻ nhờ thời thế, nhờ tiền bạc v.v. có được cơ hội qua đây trước, nhìn những người HO với con mắt khinh thường, coi họ là kẻ nghèo hèn hơn mình! Họ nói đến từ HO với một giọng chứa đầy vẻ miá mai! Họ có biết đâu nếu những người HO này có cơ hội qua đây sớm thì họ cũng đâu thua gì ai! Mà có lẽ còn hơn nữa kìa vì đa số hàng sĩ quan đều có bằng Tú Tài khi xưa ! Tôi tin chắc là với căn bản sẵn có như vậy, nếu có cơ hội họ sẽ dễ dàng thành công trong việc học vấn ở bên này! Vì qua đây quá trễ nên đa số đã lớn tuổi, họ đành phải hy sinh bản thân mình cho gia đình, bám vào các nghề với đồng lương thấp kém với hy vọng con cái của họ sau này có cơ hội may mắn hơn họ !

Hãy nhìn những người HO với con mắt trân phục và biết ơn hơn, vì sự hy sinh của họ cho đất nước và cho cả chúng ta (những kẻ may mắn hơn họ, nhưng thường thì vô ơn !!)

Bài sau đây tôi viết theo lời kể của một người lính thuộc tiểu đoàn 21 Biệt Động Quân đồn trú tại tỉnh Đarlac (nay gọi là Đắk Lắk mà nhiều người chỉ biết nó qua cái tên quen thuộc hơn Ban Mê Thuột)

Tam Tang

Sau năm 73 khi lính Mỹ rút khỏi VN thì các căn cứ biên phòng dọc biên giới Việt Lào và Miên Việt được giao lại cho quân đội VNCH trấn đóng! Và Biệt Động Quân là lực lượng được giao phó cho trách nhiệm này! Tiểu đoàn 21 BDQ của tôi trấn giữ một đồn biên phòng sát vùng Tam Biên (Việt Miên Lào) gần Buôn Đông tỉnh Đarlac! Buôn Đông là một nơi bị cô lập với thế giới bên ngoài! Chỉ có một con đường đất đỏ nối với Ban Mê Thuột, nhưng đã bị CS phá nát và gài mìn bẫy! Binh lính CS lại thường phục kích trên con đường này nên mọi phương tiện ra vào, tiếp tế v.v ... đều được thực hiện bằng phi cơ trực thăng ! Nhưng vì viện trợ Mỹ đã bị cắt xén thâm cho nên việc tiếp tế chỉ thu hẹp lại một tháng một lần mà thôi ! Ngay cả việc tiếp tế lương thực, thuốc men, đạn dược, tải thương, phát lương, đi phép v.v. cho đồn chúng tôi cũng chỉ có một lần cho mỗi tháng !!

Vùng này rừng núi âm u, chung quanh chỉ thấy mây mù và cây cối trùng trùng điệp điệp ! Ngày ngày chỉ nghe tiếng vượn hú quanh đồn! Tiếng chim "bắt cô trời cột" kêu buồn thảm trong các buổi chiều u ám! Cách đó mấy cây số có một làng người Thái, họ đã được ông Diệm đưa lên đây lập nghiệp sau khi họ di cư vào Nam năm 54 ! Cũng có vài buôn làng của các dân tộc khác như Ra Ê, Mơ Nông, Lào v.v. Nhưng họ ở xa đồn hơn mà chúng tôi không có dịp đặt chân tới! Nhiệm vụ của chúng tôi là ngăn chặn đường xâm nhập của quân chính qui CS từ bên kia biên giới sang! Vì thế Tiểu Đoàn Trưởng của chúng tôi thường phái các toán quân nhỏ đi hành quân tảo thanh, đi tiền đồn với một công hai chuyện: Bảo vệ cho đồn biên phòng và phát hiện quân CS, rồi báo cáo về xin phi cơ dội bom các nơi đóng quân của địch!

Tôi là trung đội trưởng của một trung đội thuộc đại đội 3, nên cũng thường được phái dẫn trung đội đi thi hành các nhiệm vụ này! Tôi thường tránh cho binh lính đi vào các bản làng ! Một là tránh bị phát hiện,

hai là đề phòng việc các phần tử xấu gây thiệt hại cho dân chúng ! Ta thường nghe nói: "Bạc như dân, bất nhân như lính! Nên đề phòng thì vẫn tốt hơn! Trong một cuộc hành quân an ninh vòng đai như thường lệ , tôi dẫn trung đội băng rừng về hướng Tây của đồn cố giữ bí mật với hy vọng sẽ phát hiện được dấu vết của bọn CS để lại khi chuyển quân ! Nhưng gần cả ngày vất vả chúng tôi không tìm được gì ! Quá trưa tôi ra lệnh rút về đồn, khoảng hai tiếng sau chúng tôi băng qua khu rừng gần làng Thái ! Tôi ra lệnh bố trí nghỉ mệt, hầu như mọi người đều đã uống cạn bi đông nước của mình ! Hai người lính xin tôi vào làng xin mấy nón sắt nước cho mọi người cùng uống! Tôi ngại lắm nhưng rồi cũng phải bằng lòng vì đồn vẫn còn cả 5 cây số nữa và nước suối vùng này rất độc không thể uống bậy được!

Khoảng 20 phút sau hai người lính trở ra với bốn nón sắt nước, mọi người chia nhau uống rồi tiếp tục lên đường về đồn ! Thế nhưng chuyện lạ đã xảy ra ! Một người lính của tôi đâm ra đau bụng thảm thiết! Mà anh này lại là một trong hai người đã đi xin nước bữa trước ! Rồi bụng anh ta một ngày một lớn ra! Anh ta rên la thảm thiết, y tá cho uống thuốc giảm đau cũng chỉ tạm thời dịu bớt mà thôi ! Xui cho anh ta là lúc ấy chỉ là khoảng mười mấy tây thôi, chúng tôi phải đợi đến gần cuối tháng mới có chuyến trực thăng vào ! Thời cuối cuộc chiến lúc đó rất khó mà xin được phương tiện cho nhu cầu mình muốn !! Anh ta bỏ cả ăn uống, rên la kêu vợ kêu con thảm thiết lắm mà chúng tôi đành đứng nhìn thôi ! Tôi không biết việc gì đã gây cho anh ta bệnh đó, hay là trong nước có độc! Nhưng các người khác không sao mà ! Tôi muốn hỏi anh ta nhưng anh ta mê man, lên cơn sốt liên miên đâu có tỉnh táo đâu để mà hỏi ! Tôi bèn kêu người lính cùng đi xin nước với anh ta lại hỏi cho ra đầu đuôi !

Anh lính trả lời:

_ Tui thiệt tình không rõ lắm! Tui vào một nhà ở đầu làng và xin nước, bà già chủ nhà đồng ý và tui ra giếng kéo nước đổ vào bốn cái nón sắt ! Trong khi đó thằng Hải (tên người lính kia) nói là để nó đi vòng vòng xem có gì lạ không và đồng thời bảo vệ an ninh cho tui trong khi lấy nước ! Khi lấy nước xong tui kêu với nó! Nó chạy ra từ một căn nhà gần đó, miệng còn nhồm nhoàm nhai! Trên đường ra nó nói với tui : "Tao vào cái nhà đó lên tiếng gọi, không có ai ở nhà hết ! Tao thấy ba trái bắp luộc để trong cái rổ trên bàn, đang đói bụng tao dốt hết trời! Mà lạ một điều là nhà không có ai mà mỗi khi tao ăn một trái là tao nghe có tiếng đêm mầy à ! Cả thầy là ba cho ba trái bắp tao ăn đó! Tao cũng hơi teo teo nhưng đói quá tao làm hết trơn ba trái luôn! Êm cái bụng cho tới chiều rồi !" Tui chửi nó là đồ tham ăn, không biết để dành cho tui một trái ! Nó cười trừ hề hề ! Không biết có phải là do nó ăn mấy trái bắp mà bị sinh bụng hay trúng thực không nữa !

Mấy hôm sau có máy bay vào đồn tiếp tế, chúng tôi cho tải anh ta về Quân Y Viện để chữa trị ! Ba ngày sau chúng tôi nhận được điện gọi vào từ hậu cứ cho biết là anh ta đã chết ! Trong bệnh án ghi là chụp quang tuyến X thấy đường sự nuốt ba cây đinh 10 phân vào trong bụng, bị nhiễm trùng rất nặng, đã lây lan qua gan, phổi! Quá trễ nên bị chết vì nhiễm trùng! Đêm đó tôi qua chỗ thằng bạn chơi, ngồi uống cà phê đen và kể chuyện đời với nhau ! Tôi kể cho nó nghe về chuyện của người lính vừa chết ! Người trung sĩ trung đội phó của nó cũng ngồi đó nghe chuyện, anh ta là một người thượng Ra Ê! (Lính trên vùng cao nguyên này hơn một nửa là dân thiểu số rồi!) Nghe tôi kể xong anh ta chậm rãi lên tiếng:

_ Nó bị chài rồi! Mấy cái người Thái đó bùa ngãi dữ lắm! Nó đã bị ma xó đém rồi ! Không biết thì chỉ có nước chết thôi !

Tôi ngạc nhiên hỏi:

_ Cái gì là ma xó! Tôi chưa hề nghe qua loại ma này lần nào hết !?!!

_ Một số người Thái thờ ma xó trong nhà để giữ của ! Ai vào lấy cái gì mà không được phép chủ nhà thì ma xó sẽ đém ! Cứ mỗi thứ thì nó đém lên một, và tùy loại ma xó mà nó sẽ chài đinh hoặc đá, hay khúc gỗ vào bụng của kẻ ăn trộm đó!

_ Thế là không có cách gì cứu à ???! _ Tôi hỏi lại !

_ Nếu biết sớm thì lại xin chủ nhà trả lại đồ, hay thường bồi thiệt hại thì may ra chủ nhà sẽ xin ma xó tha cho ! Nếu mà tui biết anh ta ăn mấy trái bắp của người Thái thì có lẽ tui đã đoán ra và kêu ông cho người tới nhà đó xin để cứu nó rồi !Đề lâu quá thì ma xó cũng không cứu lại được người nó thư đâu! Vì cái bụng cái gan cũng bị sinh thúi hết rồi! Tội nghiệp cho nó quá !

_ Nói cho tôi biết ma xó là thứ ma gì mà người Thái lại thờ vậy ?! Dân tộc các anh có thờ nó không vậy ?!

_ Khi gia đình người Thái nào muốn thờ ma xó thì khi gia đình họ có ai chết, họ chặt một khúc cây to, xong khoét bọng bên trong rồi nhét kẻ chết vào đó rồi bít kín lại ! Họ làm lễ tế phù phép gì đó rồi để khúc gỗ đó ở chỗ kín trong góc nhà !! Và kẻ chết trở thành ma xó coi nhà cho gia đình ! Chỉ họ mới biết cách biến người chết thành ma xó mà thôi, đó là bí quyết của người dân tộc ở biên giới Việt Hoa! Còn các dân tộc ở Cao Nguyên này không biết được cái bùa phép này ! Nhiều người Thái còn cho ma xó giữ nương rẫy của họ nữa kia! Cho nên các dân tộc khác ở vùng này không ai dám lấy trộm cái gì trên rẫy của người Thái hết ! Ông nên nói cho mấy người lính của ông biết để họ đừng có động đến các thứ gì của người Thái sau này !

Tôi bán tín bán nghi, không biết người trung sĩ thượng này có đúng không !!! Nhưng thường thì những người thượng chất phát này không nói dối! Để đề phòng sự việc có thể tái diễn, các lần đi hành quân sau này tôi luôn dẫn lính tránh xa các bản làng, không riêng gì một mình làng Thái ! Biết đâu các dân tộc khác lại có thứ bùa ngãi khác của riêng dân tộc họ thì sao ! "Cẩn tắc vô áy náy" mà, từ đó cho đến tháng 3/75 đơn vị tôi không thấy có trường hợp nào tương tự xảy ra nữa ! Cho đến bây giờ tôi cũng không biết có đúng là người Thái có thờ ma xó thật không nữa vì tôi chưa từng trực tiếp tiếp xúc với một người Thái trắng nào cả !!!